

Присвячую Олександрю Довженкові (1964) Вінграновський Микола Степанович

Сосновий день хилився в сосновий вечір,
І помідорне сонце обливалось
під краном у блакитному саду,
Ще тіль сіріла,
ще бриніли квіти, —
червона кофта поливала їх, —
Ще все було!
Бринів життя світанок,
І з рук його перепустка солодка
В той дивний світ, що стане довжиною
В усе твоє швидке кіножиття...
Стриміли в небо золоті дороги,
І ти, мале й зелене, був при нім,
При нім, при нім,
маестро білім...
Нелегко оглядатися.
Нелегко,
Коли незглибна глибина перед тобою,
Перед самим тобою,
Ще вона
хвилюється, і прагне,
і віщує —
Як важко оглядатися.
Прощай!..

1964

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/prysviachuiu_oleksandru_dovzhenkovi